

ДѢЛО

Выходить во Львѣвѣ ще Вторника, Четверга и Суботы (крѣмъ русскихъ святыхъ) 5-й годъ пох. Литер. додатокъ „Библиотека новостей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ каждого 15-го и послѣдняго дня каждого мѣсяца. Редакція „Администрація“ подѣ Ч 44 уллицы Галицка. Рукописи звертаються лишь на поперодне застереженъе. Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. бѣт. одной строчки печатной, въ рубр. „Надбелане“ по 20 кр. а. в. Рекламы неопечатаный вѣльнй бѣт. порта. Предплату и инсераты принимаютъ: У Львѣвѣ Администрація „Дѣло“ У Вѣднн Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukas, Kiemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижѣ Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старина“ въ Кіевѣ, почтовой уряды и „Газетное Бюро“ В. Ф. Зама въ Одесѣ Дерibasовская ул., д. Раали 9.

Предплату на „Дѣло“ для Австрій: для Россіи: на цѣлый рокъ . . . 12 ар. на цѣлый рокъ . . . 12 рубл. на пѣвъ року . . . 6 ар. на пѣвъ року . . . 6 рубл. на чверть року . . . 3 ар. на чверть року . . . 3 рубл. съ дод. „Библиотеки“: съ дод. „Библиотеки“: на цѣлый рокъ . . . 16 ар. на цѣлый рокъ . . . 16 рубл. на пѣвъ року . . . 8 ар. на пѣвъ року . . . 8 рубл. на чверть року . . . 4 ар. на чверть року . . . 4 рубл. на самѣ додатокъ: на самѣ додатокъ: на цѣлый рокъ . . . 5 ар. на цѣлый рокъ . . . 5 рубл. на пѣвъ року . . . 2-50 на пѣвъ року . . . 2-50 р. Для Заграничь, окрѣмъ Россіи: на цѣлый рокъ . . . 15 ар. на пѣвъ року . . . 7-50 ар. на чверть року . . . 3-75 ар. съ дод. „Библиотеки“: на самѣ додатокъ: на цѣлый рокъ . . . 19 ар. на цѣлый рокъ . . . 6 ар. Поодинокое число коштуе 12 кр. а. в.

Нечуване — невидане!

Нашимъ читателямъ звѣстий вже слова, выреченй п. министромъ Земляковскимъ до русской депутаціи, гостившой на дняхъ у Вѣднн въ справѣ езуитско-василіанской, котрыми Его Ексцеленція выразно заявивъ, що не правительство а гр. Альфредъ Потоцкій приватно подготавивъ и перепровадивъ все дѣло передачи Добромильского монастыря въ руки патрѣвъ Езуитѣвъ. Правительство взяло въ цѣлой справѣ лишь на стѣлько участи, що въ своѣмъ часѣ выслало старосту для зреализованя самой передачи движимостей и недвижностей зъ рукъ черцѣвъ въ руки реформаторѣвъ.

Слова тѣ, выреченй п. министромъ Земляковскимъ не потребуютъ комментаря и достойной того, чтобы лѣгкопись наша записала ихъ in aeternam rei memoriam на крицевыхъ таблицахъ. Они ажъ надто добре и ясно характеризуютъ часть, котрый переживаемо.

Русь Галицка мусить Его Ексц. министрови Земляковскому за сию ревеліацію бути лишь вдячною и мы розумѣемо теперь въ двоѣ лѣпше слова, выреченй сов. Ковальскимъ въ радѣ державий при дебатѣхъ бюджетовѣй, котрыми Вп. посолъ указавъ на якѣ-то закулисовѣй, приватнѣй махинаціи, що впливали рѣшучо на судьбу деякихъ справъ у насъ въ недавнѣмъ ще часѣ.

Не хочемо комбинувати безъ певной подѣставы и есьмо далекій бѣт. всякихъ инсинуаций, але до факту передачи Добромильского монастыря въ руки Езуитѣвъ вяжеса якось въ нашѣй памяти само бѣт. себе усуненъе митрополита Юсепа и двохъ старенькихъ крылошанѣвъ, вяжеса може и денещо друге, котре въ своѣмъ часѣ не хотѣло бути досытъ яснѣ...

Але наибѣльшу вагу має згадана ревеліація п. мин. Земляковского зъ той стороны, що нею розвѣдено вже разъ нимѣвъ, котрымъ графъ Альфредъ любивъ себе окружати и за котрымъ бѣтъ въ очахъ Русина Галицкого хотѣвъ представлятисъ личностею, спрйяющею дуже а дуже сердечно справѣ руской. Яко такій личности передано навѣтъ въ своѣмъ часѣ гр. Альфредови справу: спытатисъ русскихъ послѣвъ, чимъ

и якими уступками схотѣли-бы себе вдоволити Русина Галицка. Гр. Альфредъ взявъ навѣтъ тогда зъ рукъ русскихъ послѣвъ въ готелю Жоржа меморандумъ съ постулатами Русинѣвъ и мавъ ихъ поперти въ высшихъ сферахъ... Богато въ загалѣ вѣльнй сей нимѣвъ надѣятисъ Русинамъ добра, заки слѣвце „приватно“ не розвѣляло его безъ пощады.

Нынѣ положенъе наше розвидѣлось якъ не можна лучше. Мы нынѣ дуже добре розумѣемо нелюбовъ п. графа до „народовцѣвъ“, котру бѣтъ заявивъ членамъ депутаціи зъ Ротатынского повѣту, явившойся у графа передѣ двома руками по выборахъ соймовыхъ съ жалобою, що въ тѣмъ повѣтѣ розведено пекельну агитацію противъ выбору „народовца“. Намъ яснѣйша теперь и инвазія зъ Пекарской уллицы, котра Русь Галицку має залити „кадранѣ“... Ясне намъ и то и друге на уллицы Коперника, ясны всѣ „Przeglady“, що мають денунціувати Украинцѣвъ передѣ россійскимъ правительствомъ, и тѣ „Сіонады“, що народовцямъ брызнули въ очи индиферентизмомъ; ясна и генеза „Мира“ и рѣжнородной конференціи и конференційки, на котрыхъ проектуется планы на знищенъе сего або другого периодичного письма руского, на усуненъе деякихъ личностей зѣ Львова на провинцію... Ясны намъ всѣ тѣ приватнѣй говоры и разговоры, котры въ дорожѣ приватнѣй Русь нашу мають спасти...

Але ясна та рѣчь засіяла доперва въ повнѣмъ блеску съ хвилею, коли сими днями въ цѣломъ Львѣвѣ стало явню, що гр. Альфредъ Потоцкій яко председатель центр. польского комитета выборчого, порозумѣвшись съ митрополитомъ Галицкой Руси приватно, поставили приватныхъ кандидатѣвъ русскихъ до рады державной и приватными листами зѣобязуютъ книрѣ руской до форсованя сихъ кандидатурѣвъ. Такой приватной акціи мы нынѣ стерпѣти не можемо, тѣмъ менше, що она вымѣрена знову якъ-разъ противъ „народовцѣвъ“. Противъ такой приватной акціи мусимо нынѣ торжественно запротестувати въ имени всеи Галицкой Руси на подѣставѣ права „вольныхъ выборовѣвъ“!

Руска депутація у Вѣднн.

Допись зъ Вѣднн.

Въ доповненю до пересланныхъ вже вамъ вѣстей про гостину нашей депутаціи у Вѣднн досылаю ще кѣлька замѣтокъ:

Проф. д-рѣ Шараневичъ промовивъ до Монарха слѣдующими словами:

„Ваша ц. к. Апостольска Милость, нашъ Наймилостивѣйшій Пана!“

„Выбрана загалнымъ зборомъ членѣвъ Ставропигійского Института и вѣчемъ Русинѣвъ у Львѣвѣ депутація, поважеса аблизитисъ до степеней освяченя престола Вашего ц. к. Апостольского Величества нашего Наймилостивѣйшого Пана, чтобы зволить благосклонно споводувати:

чтобы зѣ Добромильского монастыря усуненно езуитѣвъ и монастырь разомъ съ цѣлымъ его движимымъ и недвижимымъ завѣткомъ, а въ особенности съ находячимся тамъ василіанскимъ новиціатомъ отдано назадѣ чинови Василіанѣвъ;

чтобы на засадѣ цѣсарского патенту зѣ д. 29 цвѣт. 1802 уложеный и все ще обовязующій статутъ (ratio regiminis) зѣ дня 31 серпня 1803 для гр. кат. регулярного клиру сейчасѣ быть введеный въ житье, чтобы выборѣ игумена быть доконаный и чтобы также дотычно новиціату зѣдѣлано отповѣднй зарядженя, въ загалѣ, чтобы быть приверненый правильнй зарядъ гр. кат. монастырѣвъ въ Галичинѣ;

чтобы обостороннымъ трактатомъ флорентійского уни, якъ также опираючимся на тѣмъ трактатѣ взаимно обовязующими спеціальными условиями уни зѣ 1595, въ особенности що до ритуальной автономии нашей церкви, докладно унормоване отношенъе до святѣйшого престола було ненарушимо хороненне якъ духовными такъ и мирскими властями, и чтобы отѣ теперь повздержане було всяке вмѣшуванъе духовныхъ органѣвъ латиньской церкви у внутрѣшнй справы греко-католицкой церкви.

Зваживши, що мы горячою любовію перенятѣ до автономии нашей церкви, яко дорогой спадщины нашихъ отцѣвъ, зволить Ваша ц. к. Апостольска Милость принять благосклонно тую нашу покѣрнѣйшу просьбу, котра дотычить зарѣвно нашихъ церковныхъ справъ, якъ нашихъ народныхъ интересѣвъ.

Звольте Ваша ц. к. Милость также принять то вѣрноподданче увѣренъе, що нѣчого горячѣйше не желавмо, якъ — чтобы наша дорога австрійска спѣльна отчина, та просторонна краина всѣхъ народѣвъ, котры удержувъ въ братнѣмъ союзѣ отѣ вѣковѣв скиптрѣ славныхъ владѣтелѣвъ Австрій, вѣчно процвѣтала въ своѣй давнѣй величинѣ и въ своѣй безперестанно отмолодняющѣй силѣ“.

Е. Вел. цѣсаръ замѣтивъ въ отвѣтѣ своѣмъ, що отданъе василіанского монастыря езуитамъ сталося по причинѣ домаганя провинціала Чана св. Василія В., по желаню митрополита и за згодою престола апостольского. Замѣтивъ также, що властвости обряду греческого и право посѣдана Василіанѣвъ убезпеченй при отданю новиціату езуитамъ, поваякъ тая установка есть лишь дотасною. Коли проф. Шараневичъ скончивъ свою бесѣду, то цѣсаръ аблизился до него и самъ въ его рукъ взявъ просьбу и меморіалъ та ровмовлявъ вельми ласкаво съ поодинокими членами депутаціи.

Нунцій апостольскій сказавъ межѣ инымъ отсе: „Св. отецъ не мѣвъ знати, що намѣрена реформа Василіанѣвъ може оскорбити Русинѣвъ. Езуиты мають наказъ, въ нѣчѣмъ не аблизжати анѣ народы рускому, анѣ обрядови греческо католицкому, — а если-бѣ нунцій дѣзнавѣ про яку обиду, то сейчасѣ послѣдувала-бѣ кара виноватыхъ або ихъ отдаленъе. Що дотычтисъ до того, що й Поляки могутъ бути принятѣ въ новиціатѣ, то самѣ чиномъ хотѣвъ папа подѣнести повагу Чина св. Василія В., поставляючи его чимъ-то высшимъ; але если се рѣшенъе римского престола не подобася Русинамъ, то оно може бути усуненымъ. Уже-жѣ езуиты самѣ радѣ-бѣ уступатисъ зѣ монастыря Василіаньского, и уступятисъ певно, если тѣлько свою мисію сповнятъ, що наступитъ въ найкоротшѣмъ часѣ, въ 2 до 3 рокахъ.“

Въ разговорѣ съ нунціемъ замѣтивъ надворный совѣтникъ Ковальскій, що намѣрена реформа василіаньска має цѣху политичну, та що папа въ тѣй справѣ але быть поинформованый. Причиной реформы быть провинціалѣ езуитскій Ядковскій, котрый въ часописи „Przegląd powszechny“ самъ до того

М. И. Костомаровъ.

(Посмертна згадка.)

Дня 7 (19) цвѣтня с. р. телеграфъ привѣлъ намъ тяжко сумну звѣстку: нашего славного историка и щирога патриота Украиня Микола Ивановича Костомарова не стало на свѣтѣ!

Нѣчого й казати про те, якъ люто вразила насъ ся вѣстка, якимъ жалѣмъ болѣющимъ обгорнула она всю Украину. Трудно бо и зважити и оцѣнити всю вагу сего утрагы, яку понесла мы теперь, ховаючи того, хто бувъ не тѣлько историкомъ Украиня и своимъ правдивыми писаньями розкрывъ намъ очи на нашу давнину и показавъ намъ „чѣя правда, чѣя кривда и чѣя мы дѣтя“, але разомъ съ симъ бувъ однимъ зѣ давнѣйшихъ писателѣвъ украиньскихъ и найдужшимъ заступникомъ нашей мовы и письменства!

Костомаровъ родився 1817 року 4 мая въ слободѣ Юрасѣвъ, острогожского повѣту, воронѣжской губернии. Батько его бувъ доволѣ замѣтный павъ, помѣщикъ зѣ козацкого роду тѣхъ козаковѣвъ, що ще за Богдана Хмельницкого вышли зѣ Украиня и оселялися на розлогихъ степяхъ мѣжъ Дѣпомѣ и Донцемѣ. Якъ и всѣ паны того часу, бѣтъ даявся съ якимъ презырствомъ на простой людѣ, своихъ крепакѣвъ и выхувывавъ ового сына, якъ панича. Але паничъ той вдася дуже жвавымъ хлопцемъ: ему не сидѣлось въ пышныхъ паньскихъ будинкахъ, его манили до себе природа и веселѣй игрышки сѣльскихъ хлопцѣвъ и такимъ побытомъ бѣтъ ще зѣ-малку еднався съ тѣмъ народомъ, котрому весь вѣкъ

своѣй служивъ такъ щиро. На десятому роцѣ батько отдавъ его въ науку до Француза Ге, що бувъ тогдѣ лекторомъ московского университета и мавъ въ Москвѣ пансіонѣвъ. Маленькій Костомаровъ зѣ початку було дуже заумувывавъ и здумывавъ було утекти зѣ пансіонѣву до дому, але скоро его поймали и вернули въ пансіонѣвъ; вчавоа бѣтъ тутъ якось неохоче и бувъ дуже пустотливый хлопецъ. Въ лѣтку 1828 року, коли бѣтъ бувъ дома на вакаціи, скоилось велике лихо въ семѣй: батька его убили двѣркой крепака. Пѣбола сего мата Костомарова отвезла его въ Воронежъ, въ пансіонѣвъ, котрый тримали гимназіалнй учателѣвъ, але тутъ бѣтъ пробувъ зовсѣмъ не богато: начальство не вытерпѣло его пустотѣвъ и отослало до матери. Тогда мата отдала его въ Воронежку гимназію, де бѣтъ саякъ-такъ и добувъ курсу на шѣснадцатому роцѣ. Якъ каже п. Мордовцѣвъ*), Костомаровъ и тутъ вчався неохоче и навѣтъ такъ, що мусѣвъ поѣла гимназіи доучувати математикѣвъ, щобъ здати экзаменъ на студента харкѣвского университета.

Руска исторія, по словамъ свѣдка тѣхъ часѣвъ Де-Пуле*), читалася тутъ такимъ побытомъ, що вѣ въ якомъ разѣ не могла привабити до себе слухачѣвъ, и тѣлько на прикѣпченю курсу лекціи молодого профессора Лунина зворушили интересъ до сего науки и Костомаровъ почавъ працювати надѣ нею. Разомъ зѣ симъ на Костомарова мали вагу лекціи профессора А. Метлянь-

*) „Русские современные дѣятели.“ СПб 1877. Изд. Баумана. Т. II, ст. 23.

*) „Харковский Университетъ“. Вѣстникъ Европы 1874, 1 и 2 книжка.

ского, а ще болѣше може его працѣ по этнографіи Украиня. Бодай мы бачимо, що заразъ же поѣла унавероятету, ступивши по тогдѣшнѣму звичаю нашихъ панѣвъ на войскову службу, Костомаровъ анѣ грошечки не дбае про олужбу, а заразъ же почавъ рытисъ въ архивѣ острогожского повѣтового суду и дошукуватисъ про козацкй справы. Черезъ се бѣтъ незавагомъ зовсѣмъ кидает олужбу и ѣде въ найкрашій тогдѣ въ Россіи московскій университетъ, де слухает лекціи по исторіи Каченовского, Погодина и Шеврева.

Тутъ бѣтъ вже ясно зрозумѣвъ, що правдава исторія повинна звертати пильну увагу на духовне життя народа, а для сего народнй пѣсонѣвъ, казки, звичаѣвъ, и т. п. мусять бути найголовнѣйшимъ жереломъ. Такимъ побытомъ навернувоа бѣтъ до украиньской этнографіи, до котрой горчуся еще въ Харковѣ подѣ впливомъ профессора Метляньского, и коли зновъ прибывъ у Харкѣвъ, бѣтъ щиро взявоа збирати народнй пѣсонѣвъ, вчитися украиньской мовы и всего, що належало до исторіи и этнографіи Украиня. Тогдѣ жѣ бѣтъ почавъ писати по украиньски, друкуючи свои писаня подѣ псевдонимомъ Еремѣя Галки. Першымъ его литературнымъ творомъ була выдана въ Харковѣ 1838 року драма „Сава Чалый“, котру навѣтъ Бѣлинскій похвалявъ. На другій роцъ надрукувавъ бѣтъ тамъ-же въ Харковѣ збѣрникъ своихъ поезій подѣ заголовкомъ „Украинскія баллады“; въ 1840 роцѣ другій збѣрникъ „Вѣтка“; въ 1841 роцѣ въ збѣрнику Корсуна „Сѣдѣтъ“ помѣститися историчну трагедію „Переяславка ночь“ за часѣвъ Богдана Хмельницкого и „Бѣройскій сѣдѣ-

ванки Байрова“.

Разомъ съ самѣмъ бѣтъ невисипучо працювавъ надѣ исторію Украиня, въ 1840 роцѣ здавъ испытѣ и подавъ дисертацию на магистру руской исторіи „Объ уни“, котру университетъ дуже ухваливъ, але профессоръ Устряловъ написавъ про неа, якъ про щось неблагонадѣйне и политично небезпечне, и министръ народнои просвѣты гр. Уваровъ звелѣвъ спалити ви. Ся пригода здалеса добула Костомарову ще болѣшой славы мѣжъ студентами, що и до того ще знали Костомарова и шанували его за щиро працю, освѣту и дотепнѣдетъ. Замѣсть спаленой Костомаровъ въ 1843 р. подавъ и пышно оборонивъ другу дисертацию „Объ историческомъ значеніи русской народной поэзии“, котра и доси ще не страшила науковой ваги. Въ 1844 роцѣ Костомаровъ назначеный бувъ учителемъ гимназіи въ Ровнѣ на Волыни. Тутъ почавъ бѣтъ працювати надѣ высѣлѣдомъ исторіи Богдана Хмельницкого и для сего вѣправъ на Волыни народнй пѣсонѣвъ и оглядавъ всѣ мѣсца, де що дѣялось колись. Другого року перевѣвса бѣтъ учителемъ въ Кіевѣ, а въ 1846 роцѣ кіевскій университетъ выбравъ его на профессора исторіи. Тутъ бѣтъ незавагомъ надрукувавъ новий свѣдѣ высѣлѣдъ „о славянской митологіи“, але высше начальство зновъ побачило тутъ щось непевне и не выпустило книжки. (Конецъ буде.)

признався, замѣчаючи, що він сею справою сь дилетантству займався, що самъ въ проваднѣ и перевѣвѣ. Нунцій отвѣвѣвъ, що если той провинциалъ таке написавъ, то він лише хвалився, и сказавъ: „припускаю (concedo), що св. отецъ але бувъ поинформований“.

Важній суть отси слова министра Конрада: „Головну вину почину реформи василіанскои належить приписати бвшому митрополитови Іосифу Сембратовичеви. Се мужъ вельми честный, святий, але-жъ и крайне нерѣшимый: разъ казавъ се, другій разъ те; то признававъ, то не признавъ потреби передачи дѣла реформаційного езуитамъ.“ — Министръ же Земляковскій сказавъ мѣжъ иншимъ таке; „Правительство не мало въ сѣй справѣ нѣ найменшой участи; оно хотѣло лише при отданю монастыря Добромилського езуитамъ забезпечити права Василіанъ; а коли оно довѣдалось, що езуиты такожь Лаврѣвъ заняты бажають, то имъ сего не позволено. Впрочемъ голосъ намѣстника гр. Альфреда Потоцкого бувъ въ цѣлѣй сѣй справѣ рѣшачимъ. Коли-жъ министръ Земляковскій замѣтивъ, що въ теперѣшнихъ часахъ такожь инші монастырѣ, примѣромъ монастырь Доминикановъ, бувають реформовані, то дръ Омелянъ Огоновскій отвѣвѣвъ, що реформа Доминикановъ отбувався только черезъ иншихъ реформованыхъ Доминикановъ, реформа же Василіанска, повѣрена есть езуитамъ-Полякамъ, котрѣ вже отъ давнихъ давень заявили велику неприхильность супротивъ Русинѣвъ и ихъ церкви. Уже-жъ Русь перенесла бы въ крайнѣй потребѣ радше реформу Василіанъ, поднату черезъ латинскихъ Венедиктинцевъ, котрыхъ правило подобнымъ есть до правила Чина св. Гасилія В., але реформу езуитскую не вдоволится она нѣколи. Министръ признавъ откакъ справдѣ обиду, яку Русинамъ заповдѣяно отданьемъ монастыря Добромилського оо. езуитамъ.“

Подъ вечеръ того-жъ дня, въ котрѣмъ отбувалася аудіенція, нунцій апостольскій отдавъ визиту свою вѣсімъ членамъ депутатіи въ готелю Höller-a при улици „Белларія“.

Наконецъ не можна тутъ поминути давнѣйшого одного факту въ сѣй справѣ. Коли передъ кількома тыжднями въ римскѣмъ „Мониторѣ“ було звѣщено, що нунцій депутатіи руской не приїме, то заавивъ вінъ въ причины такой ложной вѣсти свои недовольне и велѣвъ „Мониторови“ откликати таку небылицю, замѣчаючи, що дѣйствно приїме депутатію и выслушае жалобы еи въ важномъ сѣмъ дѣлѣ.

Рухъ выборчій.

И такъ вже есть нынѣ фактомъ загално звѣстнымъ, що Впр. митрополитъ нашъ, Сильвестеръ Сембратовичъ, ставитъ своихъ кандидатѣвъ въ порозумѣню сь польскимъ комитетомъ въ выборчій и правительствомъ. Виреосвященный самъ розписуе листы до об. деканѣвъ и священникѣвъ, въ котрыхъ именуе кандидатѣвъ и вже напередъ до выбору удѣляе своего благословенія. Рѣвночасно презесъ польского комитета центрального гр. Альфредъ Потоцкій уживае всего влияния своего на прасу польскую и на павѣвъ дотычныхъ округѣвъ выборчихъ, де мае бути ставлений митрополитчій кандидатъ, чтобы сь цѣлюю форсою поширили выборъ лишь того кандидата. Таке саме порученье мали одержати и пп. старосты, будучи недавно у Львовѣ на зѣздѣ, на котрѣмъ доставали инструкціи въ дѣлѣ выборѣвъ, бо фактомъ есть, що пп. старосты вже теперь промовляютъ за кандидатурами митрополитчій кандидатѣвъ.

Въ округѣ Калущь-Долина-Бѣрка митрополитчій кандидатомъ, поставленнымъ протявъ п. Юліана Романчука, есть крылошанинъ Сынгалевичъ.

Итенціи гр. Альфреда Потоцкого выказуютъ вчерашній газеты. „Dziennik Polski“ пише: „Якъ зъ одной стороны есемо той гадки, що prawdziwi Rusini (кандидаты митрополитчій) дбають о свою народность и вѣру, бажаючи розвою своей народности и оводбѣ конституційныхъ повиний мати въ радѣ державнѣй кѣлькохъ (такъ!) репрезентантѣвъ, такъ зъ другой стороны маемо непохитне пересвѣдченье, що край мае святий обовязокъ отперти кандидатуры руского комитета центрального, не бавлячися зовсѣмъ въ розпознаванье, чи кандидатъ належить до табору москалефиловъ, чи украинцевъ. Мы не можемо межъ обома тыма сторонами вѣякой дѣбачити рѣжицѣ. Обѣ перегонюють себе въ

ненависти до Поляковъ: першій хвалить Россію и православіе явно, а другій мовчатъ и зовсѣмъ не противятся тому. Наибольшою ненавистью до Поляковъ дыхае украинофильске „Дѣло“, а „Батьківщина“, органъ п. Романчука, пише въ полѣднімѣ оводбѣ члѣтѣ, що Русины не повиний лутчитися въ радѣ державнѣй сь лѣвицею. Даже то гарно, але чи згадавъ-бы хто, длячего п. Романчукъ ставить таку засаду? Ого для того, що лѣвица надала такъ богато оводбѣ Полякамъ. Зъ того выплывае, що очевидно сь Поляками, о. е. сь правницею Русины такожь не пойдуть. Отже сь кимъ? Хибя сь клябомъ гр. Короняного, найнепріятнѣйшого для Галичны? За такихъ послѣдѣ дакуемо. Не маемо причинъ таити пашою гадки о рускѣй справѣ и для того ще разъ повторяемо: Сь Rusinami prawdziwymi пойдемо все рука въ руку якъ сь братами, але в орогамъ краю руки не подамо“.

Ясно и зрозумѣло. Пѣсля „Dziennik-a Polskogo“ воѣ Русины галичкѣй — вороги краю, а пріятели краю одной prawdziwi Rusini сь о. ректоромъ Бачинскимъ на чолѣ. Отое становище гр. Альфреда Потоцкого, на якомъ вінъ стоить яко презесъ центрального комитета польского, и зъ якого выходитъ до акціи выборчій, воззавши до помощи руского митрополита и правительство.

Якъ здоровѣ бачимо, цѣла тая политика, якъ еи высѣвѣвъ послушный на воѣ розказы локай паньскій „Dziennik Polski“, спочивае на денунціаціи и то денунціаціи поганѣй, огиднѣй, на яку ледви чи збудуеся якій органъ российскій противъ Поляковъ въ Росіи. „И москалефилы и украинцы — вороги краю“, а що третей партіи руской въ краю нема, — отже воѣ галичкѣй Русины вороги краю! Такъ то приступаете до акціи выборчій середъ польсковъ, чейже цавилезованой суопѣльности! Такъ то гонять тѣи раны, що розгнокують организмъ краевый! Огидна денунціаціи и слѣпа, бутна нетерпимѣсть — отое мають бути прапоры, подъ котрыми польска суопѣльнѣсть въ Галичинѣ мае вести акцію выборчу? Смиѣхъ и слѣзы!

Впротѣмъ цѣлѣй наведенный нами уступъ „Dziennika Polskogo“ есть отъ початку до конца полный брехнѣ та фарисейства и цѣла аргументаціи вповнѣ отповѣдае ставленѣй засадѣ.

Въ такѣмъ дусѣ, якъ „Dziew. Pol.“ пише и „Миръ“, только что ему наказано поосунутись щетрѣхи напередъ. Коли воѣ польскій газеты будуще-буду числятся сь отозвоу руского комитета центрального, „Миръ“ не узнае еи и протестуе противъ неи. Обчислено се на то, чтобы польскій газеты могли триумфувати, що ооъ, мовлявъ, самій prawdziwi Rusini не узнають руского комитета, а що-жъ доперва мы, Поляки?! Все то гарно укартовуеся, пѣсля добре обдуманого плану...

Инакше отнеслася до програмы гр. Альфреда Потоцкого „Gazeta Narodowa“. Новый еи властитель, дръ Червинскій, авторъ брошюры „Polityki prawow“, выступивъ рѣшучо противъ той програмы въ отатіи „Sprawa wubogów do Rady państwa“ (ч. 102). Звѣстный проектъ „Мира“ называе недоваренымъ, бо такихъ Русинѣвъ, якыхъ-бы комитетъ польскій до себе покликавъ або отъ себе на кандидатѣвъ ставивъ, Русины не узнали-бы за Русинѣвъ. Таке дѣланье комитету було бы въ найвысшѣй степеніи шкѣдлымъ, бо Поляки, вытворючи зновъ одинъ рѣдъ Русинѣвъ, отворили-бы ще болѣшій заколотъ въ справѣ польско-руской, а зранили-бы Русинѣвъ и отопхнули ще дальше отъ себе... Иятересъ польскій — пише дальше дръ Червинскій — и краевый wymagaе бути справедливыми супротивъ Русинѣвъ и допустити ихъ до рады державной въ приличномъ числѣ... Тымчасомъ то, що мы уважали за недоваренымъ и шкѣднымъ проектомъ, сталося фактомъ, хотій — хвала Богу — не Поляки суть авторами факту. Кандидатура поставлена о. митрополитомъ въ Калущи противъ п. Романчука не есть единичнымъ фактомъ, але одною зъ черги многихъ кандидатуръ, есть объявомъ загалнои засады. Не ставляе нашъ комитетъ центральный кандидатуръ рускахъ, якъ собѣ того первѣстно бажавъ „Миръ“, але ставитъ ихъ о. митрополитъ отрубно отъ насъ и центрального комитета руского, и кандидатуры тѣи очевидно буде поипрати правительство... Що-жъ чинити нашому комитетови въ такой небезпечнѣй хвилѣ и якъ ему становище заняты супротивъ кандидатѣвъ митрополитчійхъ? Ооъ яке:

1) Нашъ комитетъ центральный въ загалѣ не може пѣсля регулямину своего накидати комитетамъ повѣтовымъ нѣякихъ кандидатѣвъ, а коли бъ се учинивъ, допустився-бы узурпаціи, черезъ то ставя-бы не легальнымъ и безъ всякой моральной поваги.

2) Тымъ менше може на се поважитися нынѣшний комитетъ центральный, котрый есть доперва въ завязку, неповный; коли бъ вінъ нынѣ поважился рѣшати о кандидатурахъ о. митрополита и накидати ихъ повѣтамъ, узурпація его була-бы тымъ яскравѣйшою. (Сей уступъ вымѣренный очевидно противъ гр. Альфреда Потоцкого).

3) Польскій комитетъ центральный поступивъ бы въ томъ случаю противъ интересу Галичны, бо приложивъ-бы руки до отвореня партіи „русскихъ станычиковъ“, котрѣ будутъ выслуговуватись кождо часному правительству и тымъ чинномъ становище нашего краю будутъ робити зависимымъ отъ кождо часового правительства.

4) Наконецъ польскій центр. комитетъ поступивъ-бы противъ интересу народу польского; сталося-бы то само, що сталося въ наслѣдокъ накинены Русинамъ езуитѣвъ, котрыхъ „gorzej diabla nieawidza“.

Статья дра Червинского кончается заявлениемъ, що Поляки повиний стоять при тыхъ кандидатурахъ руского комитета центрального, котрѣ заявляютъ, що въ радѣ державнѣй нѣколи не будутъ выступати противъ автономіи Галичны та противъ автономичнымъ партіямъ славянскимъ и не будутъ ити сь нѣмецкими централистами.

Чи и на скѣлько хто-небудь може ставити до кандидатѣвъ рускихъ якѣ жаданя и яке може бути ихъ становище въ новѣй радѣ державы, — о томъ поговоримо обширнѣйше слѣдующимъ разомъ.

Рухъ въ нашихъ читальняхъ.

Зъ Скалатщины (Село Колодѣвка. Добрый пастырѣ. Открыты читальня). За приводомъ иншихъ повѣтѣвъ подольскихъ, именно Збаражчины и Тернопольщины почивае будитись и двигатись зъ тяжкого просона и наша Скалатщина. Може на цѣломъ Подѣлю, славномъ своими золотоколыми навами, не подыбле такого глухого кута, якимъ доои була Скалатщина. Темнота и шпѣньство, та вѣрна ихъ подруга — нужда вдомашнялась тутъ на добре мѣжъ безталаннымъ народомъ рускимъ а подекуды й мазурскимъ. Не можна сказати, що-бъ декий овещеники того повѣта не мали доброй воли двигнути народъ зъ той нужды, але не було мѣжъ нами смѣлого чловѣка, котрый-бы сь правдивымъ апоотольскимъ пожертвованьемъ станувъ смѣло на чолѣ загуканого, зялканого народу и попровадивъ его на праву дорогу. Провидѣнье Боже однакъ було и надъ нашимъ глухимъ кутомъ. Вторѣкъ ще прѣдѣря першій лучъ свѣтла правды и науки въ Скалатчинѣ при закладнахъ читальнѣ въ Старомѣщинѣ, а се не отало безъ влияния, бо небавомъ опѣсла и въ суспѣднѣй Супранѣвцѣ начали люде думать о заснованю читальнѣ. Нынѣ вже мають статутъ потвержденный, шкода лишь, що теперѣшній приходникъ не приступитъ чимъ скорше до откриты, хочъ люде сего горячо бажають. Другою зъ черги громадою, що пошла слѣдомъ Старомѣщины, есть Колодѣвка подъ самымъ Скалатомъ. Село велике и людне, але черезъ половину населене латиняками. До недавна представляло оно сумный образъ заведѣбаны и упадку. Церковь деревяна отаренька подъзунала була такъ, що зъ уряду еи запечатали; тай передъ тымъ мало хто вчавъ до неи. Якасъ щалива доля принесла намъ оуды Вл. о. Стефана Коблянского, котрого имя тѣсно звязане сь отрождениемъ Старомѣщины, Супранѣвки и Колодѣвки. Се справдешный евангельскій пастырѣ добрый, що полагае „душу свою за овцы своя“. Не зважае онъ на нѣякі труды и оупротивности, на вѣякі перепоны и неприяности, де иде о добро его духовной паствы. Хочъ за 16 лѣтъ его душпаотыротва довелось ему вже 10 разъ перевозитись (то значить только якъ трачи погорѣти), не подавалъ онъ, не упавъ на дуоѣ. Мало, звучнымъ свѣтомъ, точностю въ богооуженю, краснорѣчивыми, поривистыми проповѣдами, лагоднымъ и батьковскимъ обходженьемъ, умѣ онъ въ кѣлькохъ тыждняхъ привязати до себе людеи, такъ что и по короткомъ побытѣ на приходѣ люде не забываютъ а отвѣдуютъ навѣтъ зъ подальшихъ сторѣнъ своего душпаотыроты. Не дивниціи отже, що и люде зъ Колодѣвки, не только Русины але и латиняки, прилягли до оего „добрѣго пастыря“ цѣлымъ сердцемъ. Середъ зымы добровольно поднялись реставраціи запечатаной церкви и скинуло до 250 зр. на побытье даху, а церква, що давнѣйше бачала ледво кѣльканаяцятѣро людеи на богооуженю, теперь не може помѣстити вѣрныхъ. Правую рукою въ томъ дѣлѣ о. К. есть провизоръ Гавришко Стецюкъ, статочный и розумный газда. Пробудившася зъ духовного просона краснорѣчивыми проповѣдями о. К., почувли люде потребу ще и иншой пожывы, пѣзнали потребу заснованя читальнѣ. Другій вилывовый газда Теодоръ Олексюкъ, бвшій начальникъ громадскій, отступивъ радо свою хату на читальню, котрой торжественне откриты отбулося 14 (26) цѣвт. Однакъ засноване сеп читальнѣ отбулося середъ зовсѣмъ отмѣнныхъ обставинъ, якъ воуды бувае. Уже въ навечеріе откриты (въ суботу) приолавъ скалатскій староста п. Янеръ доухъ жандармѣвъ до села, котрѣ пыльно ходили отъ хаты до хаты, щобъ отклонити людеи отъ ихъ широго и опасенного для ихъ добра дѣла.

А щобъ звести торжество се до звычѣного порядку дневного отчѣта, вычеркнувъ отъ голосити проф. Олекс. Барвѣнскій, котрый хлѣборѣвъ и способъ ихъ подвигнѣвъ выголосенный въ Тернополѣ, дарма, що „Дѣлѣ“. Однакъ духъ людеи и пѣнокую силою, мовъ та пара, що еи хотѣти въ котлѣ. Уже о 2-гѣй годъ зъ недѣлю выстрѣлы моздрѣвѣ завоѣваеся торжество. О годъ 3-тѣй аккафисту въ церкви повалили товчѣи оббитые Теодора Олексюка, а мѣжъ выголосити людеи зъ Пѣзнанки, Росоховатчи, вещь и и. подальшихъ сѣлъ. Приолавъ Н. Свѣнчискій. Являеся такожь комитетства и. Вельде въ супровѣдѣ двохъ еи и сь наложенными багнетями, мовъ-бы хотѣло сь науку и спокойну пароду зъ вѣковой адушенье и розбѣганье якоисъ зворушеня вѣны нашихъ властей политичныхъ держати ихъ повагу, се повиненъ быти вѣважати п. Янеръ.

Торжество откриты о. Коблянскій горячою промовою, котра неопытносула слѣзы ширѣи для ревнѣи отыря. Оттакъ объяснивши статутъ, а Коблянскій яко голова, Теодоръ Олексюкъ заступникъ головы, Станиславъ Юзвѣкретаръ, Андрѣй Томчукъ, яко Ляховичъ, яко бібліотекаръ а Петро Андрей Зѣмакъ, яко заступникъ Пѣсля того слѣдвали несеня. Першій голосъ п. Олекс. Барвѣнскій, повѣтѣныхъ именовъ тов. „Провѣты“ и даръ отъ того-жъ до 40 книжечокъ, читальню до вписаня въ члены товариствъ томъ пояснявъ, що мѣстити въ тыхъ кахъ и чоге могутъ сельце зъ вѣтъ Перебираючи такъ книжечку за книжечку шовъ оттакъ на книжечку „Помѣчь казуючи численными примѣрами зъ свѣченыхъ народѣвъ и нашего руского шими Карлѣвъ и Чесонни“ показавъ намъ треба власными силами двигати разду и красной долѣ. Крѣмъ того який постановы отатутѣвъ и звернувъ гу, що школярамъ не вѣльно бути членъ авѣ иншихъ товариствъ; вѣнѣсъ выдѣлъ уважать на то. Оттакъ вѣ Вл. о. Н. Свѣнчискій а выказавши, наука и просвѣта вызволить насъ зъ нужды, закончивъ несеньемъ, щобъ жавъ на то, що-бъ до читальнѣ посторонныхъ книжочкъ, бо лучае читальнѣ умисне подсувають заважты, що бѣ накладати напастъ на читальнѣ явъ ще п. Глодинскій зъ Ойна, вѣдѣвагу людеи на користъ годѣвъ товариствѣ, по чѣмъ торжество закончивъ прѣщальною промовою и многими С. Вел. цѣсаря. Воѣ розбѣшлися въ одушвленю домѣвъ, що зерно належащу доси обломѣвъ, выдѣсть членѣвъ, а число певно подвоюетъ.

Зачуваемо, що небавомъ послѣдуютъ читальнѣ въ Супранѣвцѣ, а Пѣзнанкѣ отатуты до затверженя. Щастъ Богу!

Зъ читальнѣ въ Романѣвъ (повѣта доносятъ намъ, що мѣсцевей господѣи установили обходати пмять славного вѣны свободы галичкѣй Руси оособѣ того памятного акту, котрымъ намъ прѣрота до свѣтла правды и просвѣты рѣшили устроити дня 14 л. мая, иенъ празникъ Вознесенія Гоош., въ мѣсцевѣи вечерѣкъ литературный, на котромъ будутъ отчитаны запрошеныхъ прѣдѣвъ такожь декламациями и свѣтами

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНѢЙ

Австрійско-Угорска Монархія

(Вѣстникъ законѣвъ державныхъ) подѣ ди. 30 цѣвтѣня слѣдующей санционсаремъ законы: законъ провизорчійхъ таціи католичского духовенства, законъ заведенъ удѣляючихъ пожычка на законѣи законъ о увѣльненю отъ податѣи правныхъ тыхъ товариствъ, котрѣ взаимности.

(Рухъ передѣборчій.) Архіепископскій, кардиналъ Гангльбаверъ и епископъ деръ зъ Ст.-Пельтенъ и Миллеръ зъ дали манифеотъ передѣборчій, манѣот читанымъ въ церквахъ зъ проповѣдѣтѣмъ манифеотѣвъ вызываютъ они пираня католичскихъ кандидатѣвъ, оловъ манифеоту, одинъ оособѣи от добра монархіи и до тревалого тересѣвъ воѣхъ народѣвъ и провинціи монархіи входящихъ. Манифеотъ лонный клде натюкъ на австрійскій и лодльнѣсть взглядомъ науочного тонъ его переважно оспокобный и

ЗАГРАНИЦА.

Конфликтъ въ Афганистанѣ. Цѣлый свѣтъ политичный починяе повола освоювати сь...

Россия. Гр. Толстой переживающій, якъ звѣстно въ Ливадіи дѣла поратована здоровья, мае незадолго прихати до Одессы, зъ отки знову...

НОВИНКИ.

Сегодня при сирійской погодѣ отбуваеся у Львовѣ торжество инсталляція Виреоосвященного митрополита Сильвестра Сембратовича...

Справа О. Ивана Волянского въ Америцѣ доходитъ до чина разъ то дивнѣйшихъ путаницъ, котрыхъ причиною естъ не что другое, якъ звѣстна на цѣломъ свѣтѣ нетерпимість латинскихъ патрѣвъ...

Снѣги и грады. Въ Яроолавскомъ и Тернопольскомъ а именно коло Скалата и Грималова упали великыя грады а въ Вродокѣмъ знову снѣгъ въ декотрыхъ сторонахъ верствова на стоу грубоу...

Именованя. П. Максимовичъ именованый зоставъ секретаремъ рады въ Чернівцахъ, судіи пов. Ганикъ зъ Бучача секретаремъ рады выш. суду красоваго у Львовѣ, адьюнкты суд. Ф. Жегадловичъ зъ Гусятина адьюнктомъ при трибуналѣ въ Тернополі, І. Завадскій адьюнктомъ въ Сокалі. Перенесеній: адьюнкты суд. І. Панадѣвичъ зъ Босніи до Галичины, адьюнкты Максимовичъ до Гусятина, адьюнкты В. Рукеръ зъ Камѣнки до Яворова, ад. І. Лехицкій зъ Сокаля до Заболотова, ад. Я. Баевскій зъ Болехова до Белза и ад. Кароль де Абанкуртъ зъ Белза до Болехова.

Выставка краева въ Буда-Пештѣ отворена зоставала дня 2 о. м. Выставу отворивъ торжественно цѣсарь, а оттакъ промовлявъ протекторъ выставки архикнязь Рудольфъ.

Несолідарностьъ межъ ремѣсниками. Зъ Тернополя пишуть намъ: Якъсь розмѣровъ сагае несолідарностьъ межъ ремѣсниками, характеризуе слѣдующій въ Тернополи лучнѣйшій випадокъ. Якійсь урядникъ згодився съ однимъ маляремъ католкомъ за 35 зр., чтобы ему помалювавъ его помещкань зъ 4 комнаты и снѣной, и давъ ему задатку 10 зр. Почувъ се то другій маляръ-жидъ; прибѣгъ до тогожъ урядника, и предлагае ему что за туо саму роботу возмѣ 25 зр.; на тое одержавъ отѣвъ, що иншій вже згодженій маляръ взявъ 10 зр. задатку. Жидъ-маляръ азигнуе туо десятку и годится за 15 зр., а коли маляръ католикъ прійшовъ съ двома челядниками и помѣчникомъ съ знарядами и фарбою до работы, буда вже тая выкончена за 15 зр. десятма руками. Помынувши, що часть тяжкій и каждый хоче заробити на щодневній хлѣбъ, то якъ дуже самыхъ себе ошукуютъ та компроментуютъ ремѣсники помимо новой устави ремѣсничо!

Самобийство. Въ Тернополи — якъ пишуть намъ — дня 2 лат. мая межъ 5 а 6 годиною вечеромъ стронивъ магазинеръ збѣженный банку гипотечного Блюменфельдъ, коли судова комнію підъ проводомъ судіи п. Чеховича вступила въ его дѣмъ на ревизию. Заразъ наснѣвша лѣгарока помѣкъ нѣчо не вдѣяла, бо несчастній жадно мѣрво рта не хотѣвъ отворати, чтобы приняти лѣкъ. Позѣстала жена съ 5 дѣтми.

Оферта. Въ цѣли розширення будовы на стациі желѣзницѣ державной въ Станиславѣвъ розписана зѣстала на работы наверхній и підсоподній оферта, а часть до внесена поданъ назначеній до 10 мая 1885 р. — Ближайшій поясненія подастъ Дирекція желѣзницѣ державной у Львовѣ, де оферты дотичній внести належатъ.

Князь Александръ Караджорджевичъ, бувшій князь сербскій, сынъ Юрія Петровича званого Петромъ Чернымъ або зъ турецка Караджордже, померъ дня 3 л. о. м. въ Темешварѣ въ 79 р. жита. При смерти его буда мѣжъ иншими такожъ приоутній сынъ его и невѣстка княгиня чорногорска. По смерти Юрія Петровича, котрый отъ 1804 року майже тринацать лѣтъ боровся съ Турками за свободу Сербіа а оттакъ за намовоу Милоша Обреновича въ 1817 р. подотуномъ зѣставъ убитый, настала межъ родинами Обреновичѣвъ а Караджорджевичѣвъ велика ненависть. Милошь хотѣвъ зъ разу помирити сь и вступавъ бувъ навѣтъ яко адьютантъ при Милошу до сербского войска. Коли однакожъ 1842 р. слабодушный Мяхайль зѣставъ прогнанный, выбрали Сербы за влиывомъ Авотріи кн. Александра Караджорджевича а Порта затвердила его. Підчасъ угорского революціи въ 1848 выславъ бувъ кн. Александръ 10 000 войска на помѣкъ Авотріи. Чимъ больше однакожъ бѣгъ стававъ по сторонѣ Авотріи, тымъ больше росло въ Сербіи народне оторонничество прихильне Россіи, ажъ на послѣдокъ 1858 р. поставила его окупштина, першій разъ въ сѣмъ році скликана за цѣлый часъ ажъ отъ 1848 р. передъ судъ и отказавъ его отъ престола. Кн. Александръ вѣтъкъ до Авотріи а на его мѣсто выбрано знову старого Милоша. Отъ сего часу перебувавъ кн. Александръ постоібно въ Угорци въ именно въ Банатѣ. Коли въ 1868 р. Милоша убито, правительство сербске подѣрзвало за се дѣло кн. Александра и зажадало его выдана. У горске правительство не выдало его вправдѣ, але зробило ему въ Пештѣ процесъ и 1871 р. засудило его на сѣмъ лѣтъ взынцѣ. Въ послѣднихъ рокахъ такожъ ще часто подѣрзвано его о конспираціи на житѣ теперѣшного короля сербского.

Зъ лавы присяжныхъ на лаву обжалованныхъ мало черевити въ Чернівцахъ 6 судѣвъ прияглыхъ, котрыхъ подѣрзвано о те, що далакъ подкупили

въ процесѣ карномъ противъ жидъ Грениха, и заперечили поставленій трибуналомъ пытаня що до его вини. Въ слѣдствѣ однакъ оказалась безпѣдставностьъ поднесеного черезъ прокураторию державу замѣту, и въ наслѣдокъ сего застановлено олѣдство.

Будна вандровна русиоу книжочки. Пытомець львовской семинаріи духовной п. І. С. выславъ бувъ своему братови въ Перемышля ще 3 обѣя с. р. книжочку подъ рускою адресоу. Но на дармо дожидавъ его братъ въ Перемышля подарунку зѣ Львова; книжочка ще того самого дня т. е. 3 цѣвтія с. р., не знати якимъ дѣломъ, опинилася въ Золочевѣ, зѣ отки якъ се видко зъ печатокъ на адресѣ, повандровала дня 4 сѣчня до Россіи а именно до Петрикова, де прибула на день 11 сѣчня а зѣ отси 12 сѣчня до Варшавы. Тутъ очевидно гоотила ей въ цензурѣ ажъ до 17 цѣвтія с. р. и подѣ сею адресоу выслала ей таки назадъ до Перемышля, де и прибула дня 18 цѣвтія с. р. Допустѣмъ, що се бувъ-бы дуже важній и пыльній лютъ, съ котрымъ-бы таке случилось; хтожъ отшкочувавъ-бы тогда за школу матеріальну або на кого спала-бы вина за всякій терпѣня моральній? Ви. дирекція почтъ поручаемо приклонно надѣ сямъ подумати.

Страшне нещастье случилось въ субботу на двѣрци желѣзницѣ въ Судовѣй Вишні. Підчасъ пересуваня возѣвъ нахала машина стоячого на торѣ елева инжинерія Ст. Заячковского и въ одной минутѣ придавила его и роздерла на двоє. Машинистъ отерѣгавъ нещасливого съвтомъ, однакъ сей навикши на стациі до частыхъ сигналѣвъ и змученій службою не знававъ на тоє. Небѣдикъ лившѣвъ по собѣ глубокой жалъ у своихъ товаришѣвъ.

Землетрясенье. Въ ночи зъ 29 на 30 цѣвтія навѣстило Авотрію горѣшну и долѣшну, Старию а почасты и Зальцбургъ доволъ сильно землетрясенье. Въ стирійскомъ мѣсточку Киндбергъ богато домѣвъ понесло ушкодження, одна женщина понеола смерть ударена спадающимъ белкомъ. Дуже сильне землетрясенье далося въ томъ самѣмъ часѣ чути въ Мирцшлагѣ, Ниббергѣ, Либобенѣ, Грацу, Линцу и Ишлю. Въ Мирцшлагѣ тревало оно больше якъ деоать хвилъ а при томъ дававоа чути лоскѣтъ, подѣбный до громѣвъ. Въ загалѣ замѣчно всюдю, що рухъ фалевій дрожачоі землѣ мавъ направленье отъ полудневого восходу въ сторону пѣвнѣчного заходу. У Вѣдмѣ далося тоє землетрясенье только дуже легко чути, въ загалѣ легче можна его будо зачувати въ домахъ якъ на улицѣ. Въ загалѣ навѣще землетрясенье доволъ часто наддунайску столицю; послѣдними часами въ р. 1873, 1876 и 1880, нѣколи однакъ не було, на часть силне.

Затроенье рыбами. Въ Самарѣ въ Россіи затроилося минушого тыждня въ млышѣ купца Прохорова челядъ въ числѣ 15 оеобъ рыбами мимо того, що рыбы буда зовсѣмъ свѣжы. Показуеся, що и рыбы можуть мати въ собѣ отрую, котра здаеся походить зъ гниющихъ алькалоидѣвъ, що можуть находитися навѣтъ въ зовсѣмъ свѣжыхъ рыбахъ. Передъ кѣлькама роками розказувано намъ о подѣбномъ случаю въ Бережанцѣвъ и давна рѣчь, що затроилося буда такожъ родняна мельника рыбами, котрй зловлено коло млына подѣ самой греблею. Декотры стары и доовѣдай рыбаки знаютъ добре отрѣжнати шкѣдливу рыбу и зловивши ея случайно посякутъ назадъ въ воду.

Вѣсти зъ Аепархіи Львовской.

Каноничну институцію на Ямельницю, дек. сѣбского, получивъ о. Стефанъ Гавацкій.

Увольненій и введеній оо.: Іоанъ Охримовичъ увольненій а Волод. Громницкій введеній яко сотрудникъ въ Люотичахъ; Іоанъ Глиньскій увольненій а Іоанъ Калинскій введеній яко каш. въ Ладанцахъ.

Митрополича консисторія вставилася до намѣстництва о плату для прав. сотруд. въ Рожанцѣ при пароху о. Григорію Гуменномъ зъ фонда релігійного. — Декану чортковскому поручила сыноу. конюот. заявити, чи на прошенье о. Ан. Опферка, пароха въ Трибухѣвцахъ о. Коцовскій готовъ естъ приняти его на другого сотрудника.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыской.

Презенту на парохію Маковійско, дек. яроолавского, получивъ о. Сильвестеръ Черлунчакевичъ зъ Вязовницѣ.

Въ пропозиціи А) на парохію Скло, дек. яворовского, пріяніи оо.: І. Левъ Пашъ 3 П. Іоанъ Отто III. Теофилъ Глушкевичъ; 4) Іосифъ Козакевичъ; 6) Дмитрій Гордыньскій. Б) На парохію Жегѣвѣтѣвъ, дек. мушинского пріяніи о. Григорій Сыровъ зъ Нановоу.

Духпастьерскы посады получили оо.: 1) Мих. Попель зъ Михалевичъ завѣдательство Борыслава, дек. доробыцкого; 2) Іоанъ Паряловичъ зъ Роотоки великон завѣдательство Барсого, дек. мушинского.

Введеній оо.: 1) Гервазіи Царевичъ яко сотрудникъ до Медики, дек. перемыского; 2) Володимиръ Мосевичъ яко сотрудникъ до Куликова; 3) Василій Боровець яко завѣдатель кацелярии Сивявка, дек. лобачевского; 4) Іоанъ Стояловскій яко завѣдатель пар. Милікъ дек. мушинского.

Президія ч. к. намѣстництва годится на каноничну институцію о. Іоана Яблоновского на парохію Любачѣвъ.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

Малоруско-нѣмецкого Словаря Евг. Желѣховского вышловъ вже 16 выпускъ (арк. 43в.—45в. стор. 681—720. „Поэобкучувати—Потайникъ“). Розсыланье сего выпуска Ви. Предлѣтникамъ вже

розпочалося. Воіхъ Вп. Пановъ, залагаючиъ съ предлатою просити зновъ о чимъ скорѣйше надобане належитости, щобъ не показалося потреба задержувати далше высыланье. Та и само далше выдаванье Словаря мусить зъ причини неточного складаня предлаты проволѣкатиъся, по-заякъ вѣ кошты выдавництва и розсылки по-крыватиъся мусить лише зъ впливаючої предлаты. Вп. Панамъ, котрй въ сѣмъ часѣ ласкавъ бу-ля присланиемъ матеріаловъ до Словаря помочи менѣ въ дальшій праці коло сего дѣла, складаю сердечну подяку. Слѣдуючій 17-тый выпускъ вже друкуеся. — С. Недѣльскій.

Господарство, торговля и промыслъ.

— При лосованю облигацій першеньства желѣзницѣ архикн. Альбрехта I и II емисіи вытгнено: XXIII Лосованье срѣбныхъ облигацій першеньства (I Емисіа) 43 штукъ а именно: Ч. 846, 8614, 8979, 9477, 9751, 9840, 10707, 10977, 12695, 14902, 16029, 16982, 17882, 19976, 20066, 21821, 23269, 24427, 25184, 25537, 25747, 30507, 30781, 30803, 30945, 30976, 31215, 35951, 36818, 37095, 37168, 37522, 39810, 39916, 40135, 41026, 42237, 45627, 46157, 46902, 47438, 47946, 48085. — XI Лосованье золотыхъ облигацій першеньства (II Емисіа) 59 штукъ а именно: Ч. 115, 128, 971, 1082, 1722, 2472, 3228, 3583, 3807, 3821, 3923, 4891, 4932, 5027, 5244, 5694, 9124, 6187, 6223, 7106, 7242, 7371, 7579, 9888, 8016, 8233, 8468, 8637, 8733, 8900, 9287, 9686, 9725, 10586, 10857, 11246, 11476, 11484, 11941, 12035, 12760, 12783, 14457, 14593, 14682, 14889, 14991, 15611, 15973, 16424, 16516, 17005, 17138, 17175, 17508, 17946, 19121, 19234, 19441. — Властительвъ по-вышнихъ облигацій повѣдомляеся съ сею замѣткою, що сплата выдосованныхъ облигацій наступитъ отъ 1 падолиста 1885 а именно срѣбныхъ облигацій першеньства (I емисіа) по 300 зр. а. в. въ срѣблѣ за штуку а золотыхъ облигацій першеньства по 200 зр. а. в. въ золотѣ за штуку. — Съ згаданнымъ речинцемъ утае далше процентованье выдосованныхъ облигацій. Зъ давнѣйшихъ тягневъ позѣтали ще: срѣбній облигація першеньства (I емисіа). Ч. 1254, 6401, 10297, 11239, 12425, 19611, 20765, 23184, 26981, 30825, 32482, 34215, 34424, 34936, 35119, 46602, 50179.

— Съ нынѣшнимъ числомъ розсылаемо надзвычайный додатокъ „ДѢЛА“ а именно отзову до Выборѣвъ.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поруцае 1315 28—?

Спеціальности и универсальныя средства французскій и инші, якъ черезъ ню такъ и черезъ инші фирмы оповѣщуванъ.

Правдивый Pain-Expeller съ „КОТВОЮ“

— есть вывѣ безперечно наипопулярнѣйшимъ средствомъ домовымъ; зъ щоденного, бо и много-лѣтнего досвѣду заѣтно загално, що противъ недугамъ гостевымъ, ревматичнымъ и т. д. нема нічого лѣпшого отъ Pain-Expeller-а. Правдивый Pain-Expeller мусить бути засмотреный знакомъ фабричнымъ „червоною ктвю“. Получити можна по цѣнѣ 40 або 70 крейцарѣвъ за флашку отповѣдно до величины у вѣсхъ маже аптекахъ красевыхъ. 1236 (4—4)

„Голосы зъ свѣта лѣкарского.“

Вынятки зъ часописей лѣкарскихъ: Allgemeine Wiener medicin. Zeitung, „Medicin. Chirurg. Centralblatt“, Wiener medicin. Wochenschrift, „Przeglad lekarski“ и „Wiener medicin. Blätter“ въ переводѣ польскѣмъ. Цѣны порады для потребуючихъ помочи лѣкарской особливо въ недугахъ т. зв. загальныхъ, устроивыхъ, на-шкѣрныхъ и т. д. Цѣкаве то и пожиточне иллюстри-ване писемъ можна получить въ книгарни „Richter's Verlags-Anstalt in Leipzig“ на жаданье безплатно и франко. Не треба залишити спровадити собѣ его. 1235 (4—4)

НАДОСЛАНИЕ.

(Наилѣпше зѣ всего.) Зѣ воіхъ домовыхъ лѣдѣвъ, якй недужимъ и здоровымъ захвалюють и поручають зъ-умѣли найлѣпше и наибѣльше поыскати себѣ прихильность швайцарскій пугулки антикаря Р. Брандта и уживаються нынѣ на случай нестраниности (обструкціи, напору крови, завороту и т. д.) передъ всякими другими средствами задля своего прѣимого, нового и абсолютно нешкѣдливому дѣлаю. Такъ доноситъ и. к. административный совѣтникъ п. Францъ Бляхельнеръ въ Зальцбургу: „Яко урядникъ и борючіеся зъ наслѣдками сидлого способу житя ставя я майже отъ двоухъ лѣтъ приклонникомъ швайцарскихъ пугулокъ антикаря Р. Брандта (можно получить въ коробкахъ по 70 кр. въ антикахъ), ба я уважаю ихъ за необходимое для мене средство универсальное и т. д. Позаякъ въ Австріи суть рѣдкіи пѣдробки швайцарскихъ пугулокъ антикаря Брандта, то треба добре уважати на те, чтобы кожда коробка мала за этикету бланый хрестъ въ червономъ поли и под-писъ Р. Брандта.“

Хорошимъ подарункомъ для молодѣжи

буде

КОВЗАРЬ Т. ШЕВЧЕНКА ТОМЪ I,

оправленный въ полотно и зъ вызолоченымъ заголовкомъ, съ портретомъ и короткою житъписею поэта.

Книжочка та припоручена и. к. красною Ра-дою шк. на преміи для шкѣльной молодѣжи и до шкѣльныхъ библиотекъ.

Цѣна 40 кр. (съ пересылкою 45 кр.)

Можна дѣстати черезъ редакцію „Школ. Часописъ“

По зниженій цѣнѣ!

Украинскій гетьманъ

Иванъ Виговскій

и Юрій Хмельницкій

Ивана Девичко (Некуя).

(Правильно фонетично.)

Можна дѣстати по зни-

женій цѣнѣ 20 кр. (съ прѣ-

пересылкою 25 кр.) за прѣ-

марникъ, за посредникомъ

„Дѣла“ и другихъ рукописъ

часописей. 1214 (20—?)

Матеріи на одѣжь

лишь зъ трезалою вовны овечои для мужщины се-редного росту

3.10 метры } за зр. 4-96 кр. зъ доброй вовны овечои и
на } „ 8-“ зъ лѣпшой вовны овечои;
одну одѣжь } „ 10-“ зъ тонкой вовны овечои
} „ 12-40“ зъ дуже тонкой вовны „

Пледи до подорожи за штуку зр. 4, 5, 8 аж до зр 12— Дуже красна одѣжь, споднѣ, иберцигеры, матеріи на сурдугу и плащѣ отъ дошу, телье, льо-денъ, комизъ, камгаритъ, шевіотъ, трыко, сухна для дамъ и на билары, перувіанъ, доскинь поручае

Заложены Joh. Stikarofsky, — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ. В рзы франко. Карты взоршеи для пановъ краѣвѣвъ и франкован. За посѣплатою на звыше 10 зр франко.

Я маю завсѣгды складъ сукна болше якъ за 150.000 зр. а. в. и тому легко зрозумѣти, що въ мойъ повсѣтній торговлі позѣтасъ багато останнѣвъ доживы отъ 1 до 5 метрѣвъ, лишь я змушений та-кй останки отпускати по богато отъ коштовъ вырѣ-бу низшихъ цѣнахъ. Кождий разумно мыслящій чо-ловѣкъ мусить змѣркувати зъ такихъ малыхъ ос-танкѣвъ не можна жадныхъ взѣрѣвъ посылати, бо прѣцѣ при колькасѣтъ замовляныхъ зъ тыхъ остан-кѣвъ въ короткѣмъ часѣ нічого бы не лишилось. Для того есть то чистый обманъ, коли фирмы сукновъ иневерують о взѣрѣвахъ зъ останкѣвъ и въ такихъ случаяхъ суть тѣ взоры отгнати зъ поставѣвъ а не зъ останкѣвъ а цѣлы такого поступованя суть зро-зумѣлі.

Останки, котрй не годятся можуть отмѣняти-ся або отсылать грошѣи.
Кореспонденция принимаются на мовахъ: нѣ-мецкѣи, угорекѣи, чешкѣи, польскѣи, италійскѣи и фран-цускѣи. 1311 (11—20)

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

акційного Банку Гипотечной

купе и продае

всѣ эффекты и монеты подѣ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечной и 5% Листы Гипотечной преміован

котрй послѣ закона зъ дня 2 Лявня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войскowych, на кавцію и т. д.

можно въ сѣй Конторѣ получить.

(до выдосованя съ 10% премією т. е. по 110 за 100)

Всѣ припоручена зъ провинціи выконуются безъ проволочи по курсу номѣ, на числячи нѣякои провизи.

ЛЯРНЯ ДЗВОНѠВЪ

АНТОНІЯ СЕРАФИНА

въ КАЛУШИ, почта и стація желѣзницѣ тамже.

Получивши на власность по старѣй фирмѣ „Ивана и сына Серафина“ „Лярни дзвонѠвъ“ въ Калуши, отзначену срѣбнымъ медалемъ заслуги, листомъ похвальнымъ и признаньемъ на выставѣ тов. им. Качковсого въ Коломыи (якъ о томъ своего часу газеты доносили, — маю и теперь на складѣ готовй дзвоны, выконую окоро замовленя и прѣймаю старй або ушко-дженй дзвоны до переливаня за дуже умѣрковану цѣну.

Дякуючи всѣмъ Вп. приходникамъ и фундаторамъ за воѣ дотепершій замовленя въ давнѣйшій спѣлной а теперь мойй власной лярни дзвонѠвъ прошу о ласкавъ замовленя такъ на поодинокй новй дзвоны якъ и на цѣлы группы. За тревал-дѣсть матеріалу и гармоничный звукъ моихъ дзвонѠвъ ручу и для того осмѣляюся припоручати ихъ Вп. П. Т. публицѣ.

1260 5—12

Съ глубокимъ поважаньемъ

Антоній Серафинъ.

ВЕЛИКА ЛОТЕРІЯ ГРОШЕВЪ

500.000 МАРОКЪ

9,290.100 МАРОКЪ

яко наибѣольшу выграну по-дае въ найщащливѣйшомъ слу-чаю найновѣйша, велика, державою Гамбурга за-гарантована лотерія грошева

Специально же

- 1 Премія а М. 300000
- 1 выгр. а М. 200000
- 2 выгр. а М. 100000
- 1 выгр. а М. 90000
- 1 выгр. а М. 80000
- 2 выгр. а М. 70000
- 1 выгр. а М. 60000
- 2 выгр. а М. 50000
- 1 выгр. а М. 30000
- 5 выгр. а М. 20000
- 3 выгр. а М. 15000
- 26 выгр. а М. 10000
- 56 выгр. а М. 5000
- 106 выгр. а М. 3000
- 253 выгр. а М. 2000
- 6 выгр. а М. 1500
- 515 выгр. а М. 1000
- 1036 выгр. а М. 500
- 29020 выгр. а М. 145
- 1916 выгр. а М. 200, 150, 124, 100, 94, 67, 40, 20.

Сихъ 50.500 выграныхъ вы-досуются въ протягу пяти мѣ-сяцѣвъ а имено постепенно въ семи классахъ.

Найновѣйша велика, высокимъ правительствомъ въ ГАМБУРГУ дозволена и цѣлымъ майномъ за-гарантована лотерія грошева содержитъ 100.000 котрыхъ 50.500 досѣтъ, отже болше якъ половина вытгатиетъ одинъ по другому въ семи классахъ съ стѣ-пѣнью побѣды выгравными; цѣлыи капиталъ, що мае вы-вынситъ

Черезъ богатство выгравныхъ, малючихъ выгра-сѣй великой лотеріи грошевой, якъ такожъ черезъ широкую гарантію и точну выплату выгравныхъ тѣмъ-ся введи великою прихильностью. Шобла поставѣвъ для нею особня до сего прѣзначена генеральна дирек-жава надзоруе цѣло предпринять.

Особлива отличность сѣи лотеріи грошевой маю-користнѣмъ урядженю, що всѣ 50.500 выгравныхъ маю-печно рѣшиться въ болшоухъ мѣсяцяхъ а имено въ ма-Головна выграна поршои клясы вынесеть 50.000 аблшавел оттакъ въ другой клясѣ по 60.000, въ третей въ четвертой на 80.000, въ пятѣи на 90.000, въ шестей на а въ семѣи евентуально на 500.000, спеціально же на 200.000 марокъ и такъ далше.

Продажъ оригинальныхъ досѣтъ сѣи грошевой лот-вѣрено низше подписаному домову торговельному, ты, що хотять вѣяти участь въ закупкѣ оригинальныхъ досѣтъ съ своими замовленями отнесется просто до него.

Поважаныхъ замовляющихъ просимо, шобла отпави-мы залучали при замовляныхъ въ австр. баннотныхъ на-нахъ почтовыхъ. Можна такожъ посылати грошъ на австр. выма, на бажанье выконуются такожъ припоручою за по-грудня отбудеся, коштуе

1 цѣлыи досѣтъ оригинальный зр. а. в. 300.000
1 половина досѣтъ оригинальн. зр. а. в. 200.000
1 четверть досѣтъ оригинальный зр. а. в. 100.000

Кождий получить на руку оригинальный досѣтъ ный гербомъ державнымъ а рѣвночасно и урядовый гербъ, зъ котрого можна довѣдаться все ближе, тѣмъ-нахъ, дату тягненя и вкладки рѣжныхъ клясъ. Зарѣ-венно получить кождый участникъ урядову, державную авостромену листу выгравныхъ, котра поласъ точно выгра-дно числа, котрй выиграли. Выплата выгравныхъ досѣтъ-плянну ретельно и подѣ гарантією державы. Намѣ-дано получить досѣтъ не годився плянъ лосованя, то маю-вий недогодны досѣтъ передъ тягненьемъ назадъ вѣзти и-лучену за нихъ суму. На бажанье выслаютот урядовъ-досѣтъ на передъ даромъ. Позаякъ мы сподѣваемся, что-нового тягненя выгравныхъ членевыхъ порученъ, шобла-шобла всѣ замовленя можна съ всею старанностью вы-сылати вамъ тѣмъ-же якъ найкорше на кождый случай-передъ

15 мая 1885

просто до подписаного тутъ головного бюра лотеріи

Valentin & Co

Königstrasse 36—38 Hamburg.

Кождий мае у насъ ту користь, що получе досѣтъ безъ посредничства и подѣржачивѣвъ и дякуючи-дѣи не лишь урядовй листы выгравныхъ въ австрійскѣи тягненю и безъ пригадуваня, оригинальный листы выгра-значеныхъ послѣ плянну цѣнахъ безъ якои небытъ

Будапештеньска выставка лотерія

ГОЛОВНА ВЫГРНА

100.000 ЗР.

по оттягненю 1% выплачуеся

такожь по ЗР. 99.000 заразъ готѠвкою

Дальша вартѠсть выгравныхъ 1362 (1?)

ЗР. 20.000, 10.000, 5000 а. в. и т. д.

11 штукъ ЛОСѠВЪ по зр. 1 въ управѣ лотеріи будапештеньской выставки краевой въ 1885 р. Будапештъ улица Андрассого 43.

Выдавецъ и редакторъ; Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Т.

(гичаюмъ)